

динско, Бѣлоградчиско и Кулско. Но, както въ 1835. така и сега, Сърбия подпомогна българитѣ пакъ съ своята измама: — цѣлото възстание било жестоко потушено. Обезнадеждена, раята се принудила да се обърне за милость прѣдъ европейскитѣ консули въ Букурещъ, които посвѣтвали пратеницитѣ народни да потърсятъ милостъта на своя палачъ — Падишахътъ. Характерно явление, първо по рода си откакъ се започнаха народнитѣ движения противъ дивата османска власть, е това, че водителитѣ на берковскитѣ бунтовници дали идеята да се излѣзе съ опрѣдѣлени политически и економически искания прѣдъ турското правителство, скицирани въ двѣ-три точки. Искали тѣ, първо, да се намалятъ данѣцитѣ, въ които господствуваше принципътъ на ислямската анархия, второ, да се унищожатъ спахилжцитѣ (господарлжцитѣ), които се явяваха вече една сериозна спжнка за ступанскитѣ напрѣдѣкъ, и трето — не безъ особено негодувание настоявали да се тури край на турскитѣ произволи. Събранието на възстаналитѣ области посрѣщнало идеята съчувствено, ала пакъ били измамени отъ Цариградската власть. Тая дала видъ, че изнесенитѣ отъ Берковци идеи сж нейни собственни идеи, за които денонощно промишлява, докато възбунтуванитѣ сложили оржие. Турцитѣ сж либерали и свободолобци въ врѣмена, когато камшицитѣ плющатъ по азиатскитѣ имъ голѣ врати. Въ затишие, тѣ сж червей за политическата свобода. Въ змии се прѣвѣрнали тѣ пакъ, щомъ като наивнитѣ селяни отъ Сѣверна България хвърлили пушкитѣ и уловили ралото. Гаджали турци, користолобиви чиновници, спахиитѣ, и грѣцкото духовенство, начело съ видинския епископъ: всички се нахвърляли като гладни орли върху населението, отъ което одирали по двѣ кожи. Неизпълненитѣ обѣщания на властъта, които били замѣнени съ по-тежка експлоатация и по-мръсни морални насилия, дигнали населението на крака, отъ село Раковица при